Poveste - Minunea Arhanghelului Mihail în Colose

(s.v. 6 septembrie / s.n. 19 septembrie)

Materiale despre Sfântul Arhanghel Mihail:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20Arh.%20Mihail

https://archive.org/details/@steaemy?query=Mihail

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Mihail

****

Sfântul Arhanghel Mihail (6/19 septembrie, 8/21 noiembrie):

https://www.academia.edu/44121092/Sf%C3%A2ntul_Arhanghel_Mihail_6_19_septembrie_8_21_noiembrie_

https://archive.org/details/sf.-arh.-mihail-pdf

https://drive.google.com/file/d/15W3xYinsQtMA6jbTAf0hqJ4J9Xwc9NKf/view?usp=sharing

&&&

În timp ce părinţii stăteau liniştiţi în bucătărie, mama strângând masa de seară, iar tatăl ajutând-o la spălat, copiii se jucau în sufragerie. Deodată, de acolo se aud ţipete (Dami, of…) şi plânsete (plânge Ana???). Deasupra gălăgiei încerca să se impună glasul Ecaterinei, care voia să facă linişte (terminaţi amândoi, că vă aud părinţii!).

Părinţii s-au grăbit spre cameră, să vadă ce s-a întâmplat şi nu mică le-a fost mirarea când, intrând, au văzut-o pe Ana ghemuită într-un colţ pe canapea, cu ochii roşii de plâns. Damian tremura de supărare, lângă fereastră, iar Ecaterina, în mijloc, încerca să menţină echilibrul.

- Ce se întâmplă aici? a întrebat imediat, mama.

- V-am zis euuu… a şuierat Ecaterina.

- Haide, pâlăşte-mă, solă lea, a atacat Damian.

- Eu nu pârăsc pe nimeni, a sughiţat Ana.

Apoi, dintr-odată, au început toţi trei. Din amestecarea vocilor, abia au reuşit părinţii să înţeleagă câteva cuvinte: televizor, biserică, dărâmată, Dumnezeu, poate, nu poate, ajutor, rău, bun…

- Pe rând, vă rog! a intervenit tatăl, liniştit, dar ferm. Ecaterina, explică-ne tu, te rog.

În timp ce licuricii cei mici se uitau cu ochi plini de nădejde la ea, Ecaterina a început să vorbească:

- Atunci când am venit în cameră, era televizorul deschis. Am văzut o emisiune cu poze vechi, alb negru. Vorbeau despre nişte biserici care au fost dărâmate şi de oameni închişi. Imaginile erau groaznice, nu ne venea să credem cum minunatele biserici se pot transforma în praf. Apoi, dintr-odată, Dami a început să ţipe că Dumnezeu nu a putut să le salveze, că oamenii au fost mai puternici decât Dumnezeu. Ana l-a contrazis şi s-au certat tare de tot.

- Ana, te-a lovit Dami? De ce plângi?

- Nu m-a lovit. Dar m-a întristat tare. Nu se poate să spună că oamenii au fost mai puternici decât Dumnezeu. Parcă l-am şi văzut pe îngeraşul lui cum se mâhneşte şi îşi pune faţa în mâini de supărare. Apoi, am început să ţip la frăţiorul meu şi l-am supărat şi eu pe îngeraş. Acum, din trei, doi plâng. Eu nu vreau să îl mai fac să plangă, a spus Ana, în timp ce ochii i se umpleau din nou de lacrimi.

- Ba să plângă, dacă vor, a spus Dami supărat, deşi se vedea cum şi în ochii lui joacă lacrimi. Nu au putut să îi oprească pe oamenii lăi…

În timp ce tata s-a dus să o mângâie pe Ana, să-i spună să nu mai plângă, că îngeraşii nu ţin supărare, mama a mers şi l-a luat pe Dami în braţe, mângâindu-l pe păr. Tot cu el în braţe s-a aşezat pe canapea, apoi a început să povestească:

- Tocmai despre asta voiam să vă vorbesc azi… într-un fel, de fapt. E adevărat că au fost câţiva ani când oameni foarte răi au închis şi au dărâmat biserici, e adevărat că oamenii buni au fost aruncaţi în închisori.

- Şi e adevălat că îngelii şi Doamne-Doamne nu au făcut nimic, a continuat, arţăgos şi trist, Damian.

- Ba nu e adevărat deloc. Doamne Doamne zidea pe vremea aceea biserici în sufletele oamenilor, iar cei care au fost aruncaţi în închisori, sunt sfinţi şi astăzi se roagă pentru ţara noastră.

Ecaterina asculta cu atenţie, la fel şi Ana, care mai sughiţa încă, din când în când, în braţele tatălui. Şi ochii lui Dami străluceau de bucurie. Ştia că mami o să îi arate că a greşit şi îşi dorea mult lucrul acesta. Aştepta dovada mămicii…

- Ca să vedeţi că Dumnezeu i-ar fi putut opri dacă ar fi vrut, vă voi povesti o minune care se pomeneşte chiar azi.

Cu mulţi ani în urmă, puţin după ce a murit Mântuitorul, unul dintre apostolii săi, ajungând în Colose (departe, licuricii mei dragi) le-a spus oamenilor că în oraşul lor va veni Sfântul Arhanghel Mihail. Acest sfânt, pe care îl ştiţi din icoane –e îngerul acela frumos, cu spadă de foc în mână - este numit şi „Prinţ al îngerilor”, este, se spune şi portarul Raiului.

După spusele ucenicului Ioan, la puţină vreme a izvorât în acel oraş, din nimic, un izvor tămăduitor. Oameni mergeau acolo cu tot felul de probleme - cu boli, cu necazuri, cu dureri - şi acolo se vindecau de tot lucrul ce îi măcina. Ştiau cu toţii că pentru asta trebuie să mulţumească Sfântului Arhanghel Mihail, iar unul dintre ei, căruia sfântul, cu ajutorul izvorului, i-a vindecat fetiţa bolnavă, a construit acolo o bisericuţă.

- Ce mulţumile flumoasă! a spus Damian, care uitase de supărarea sa, iar Ana i-a dat imediat dreptate.

După aproape 100 de ani, a venit în acea biserică un tânăr călugăr, Arhip care slujea acolo. Era iubit de oameni şi de Sfântul Arhanghel, care făcea prin el multe minuni. Dar, după cum, din păcate, şi voi ştiţi, oamenii sunt răi şi curând s-au adunat unii care erau invidioşi pe tânărul cel iubit de Arhanghel. Mai mult, ei erau aşa de supăraţi pe el, încât s-au supărat şi pe Sfântul Arhanghel şi pe bisericuţă şi au hotărât să distrugă tot. Astfel, ei au vrut să mute cursul unui râu - lucru complicat şi anevoios, dar nu imposibil - peste biserică. Dacă ar fi făcut aceasta, atunci râul ar fi înghiţit Biserica şi odată cu ea, şi pe Arhip şi izvorul şi icoanele Sfântului Arhanghel…

- Ce oameni răi! au strigat, într-un glas, licuricii.

- Da, erau foarte răi şi duşmănoşi, dar iată că Sfântul Mihail nu a vrut să se întâmple asta. Atunci, el a mers la Arhip, i s-a arătat şi l-a încurajat.

- Wow, înseamnă că Arhip a văzut un îngel. Şi eu vleau! A spus Daminel, însă nimeni nu i-a răspuns… avea rost să îi amintească ce tocmai spusese despre îngeri?

Nu, toţi erau bucuroşi că nu mai e supărat şi Ana chiar l-a îmbărbătat:
- Dacă vei fi cuminte, sigur vei vedea şi tu!

Mama a continuat:
- Sfântul Arhanghel şi Arhip aşteptau râul, iar când acesta s-a apropiat, vuind de biserică, Sfântul Mihail a lovit cu un toiag în piatră, iar aceasta s-a deschis şi a înghiţit râul. Se spune că şi astăzi se vede cum râul dispare, deodată într-o piatră.

Ochii copilaşilor erau mari de uimire.

- Vedeţi, iubiţii mei, Dumnezeu şi Sfântul Arhanghel au oprit distrugerea bisericii pentru că oamenilor le era de folos să vadă minunea aceasta. În România, multe bi-

serici au fost dărâmate, dar au şi rămas multe. În plus, eu cred tare că în locul fiecărei bisericuţe dărâmate, Dumnezeu şi Sfântul ei ocrotitor au zidit multe altele în sufletele oamenilor - aşa le-a fost lor de folos. Dami, să nu mai spui că Dumnezeu nu poate. Tu ştii foarte bine că El poate tot ce vrea, că e atotputernic.

- Nu mai spun, mami. Aşa e, ştiam luclul acesta, dal m-am întlistat şi eu de atâtea biselici flumoase cale au dispălut şi în cale nu mai putem să ne închinăm. Acum ştiu că le avem în suflet şi sunt buculos. O log pe Ana să mă ielte, ial deseală îi log şi pe îngelaşi să ne ielte pe toţi…